

Soestterkerk

Informatieblad van de Protestantse Gemeente te Soest

37e jaargang nr. 16 - 2 september 2011

Impressies 40 jaar De Open Hof

Vraag van de redactie van Soestterkerk: 'Wat heb je in die 40 jaar zien veranderen in D.O.H.?'

Waar begin je dan? Want er is veel veranderd, gelukkig wel. Zonder verandering geen mogelijkheid tot groei, tot ontwikkeling.

Laat ik maar beginnen met het gebouw. Bij de opening in september '71 een donkere doos, vrij laag, met een patio en een paar bijzaaltjes, waaronder de haardzaal. Met een open haard die we bij speciale gelegenheden stookten. De plavuizen in die haardzaal hebben Neeltje Pol en ik geboend tot ze glommen. Nu ligt er vaste vloerbedekking. (Hoe durven ze!)

Op een gegeven moment groeide de gemeente dusdanig dat we uit onze voegen dreigden te barsten en werd er uitgebreid. Weg patio! Later werd er nog eens verbouwd tot de nu heldere ruimte met een soms wat harde akoestiek. En nu barsten we er niet meer uit. Integendeel, ruimte zat!

En de gemeente? In 1971 kerkten we als gereformeerden en hervormden alleen de eerste zondag van de maand samen. De rest van de zondagen apart, wisselend om 09.00 uur en 10.30 uur. waarbij we elkaar bij in- en uitgaan wat lacherig begroetten. Eigenlijk vonden de meesten dat een gênante vertoning. Waarom gaan we niet samen? Er kwam een commissie, keurig naar afkomst in evenwicht. De meeste leden van die commissie zijn vertrokken of overleden, maar enkelen weten het zich nog goed te herinneren: 'willen we echt samen? Zo ja, dan is de rest op te lossen'. Wat waar bleek te zijn. En zo waren wij in een vroeg stadium 'Samen op weg'. En nu? Alleen van een paar oudgedienden weet ik de 'afkomst' nog. Het is volkomen onbelangrijk geworden.

De leeftijdsopbouw van de gemeente is sterk gewijzigd. Van de tijd waarin voor het kindergesprek de treden van

het liturgisch centrum te weinig ruimte boden tot nu een kind of tien... hooguit. En veel grijze hoofden op de stoelen. Waar moet dat heen?

De predikanten kwamen en gingen. Ze hadden allemaal op hun eigen manier de gave van het woord, verzorgden de vieringen prima, deden hun pastorale werk goed. Maar de collegiale samenwerking? Daar heb ik zo mijn vraagtekens bij. Kunnen do-

minees dat niet? Met z'n tweeën één gemeente runnen?

(Of mag ik dat niet hardop vragen?)

En het eens zo bloeiende jeugdwerk? Is daar nog iets van over? Een schot in de roos lijkt mij de basiscatechese. En de jeugdkerk wordt bevolkt door een groep betrokken jongelui. Het is een plezier om te ervaren hoe ze b.v. een jeugddienst samen vorm geven.

In de afgelopen 40 jaar is er veel veranderd, van de samenstelling van de kerkenraad tot het vormingswerk en alles wat daar tussen zit. Vooral het vormingswerk heeft zich flink ontwikkeld. De workshops 'beeldend geloven' bijvoorbeeld zijn een verrijking.

Eén ding is in ieder geval in die 40 jaar sterk verbeterd: de kwaliteit van de kerkmuziek, mede dankzij ons schitterende Nijssse-orgel dat er nu alweer jaren staat.

En ons geloof? Is dat ook veranderd? Laat ik bij mezelf blijven. Heel veel oude zekerheden zijn opgelost en de vragen bleven over. Maar bij de antwoorden die naar me toekomen voel ik me gekend en geborgen.

De Open Hof: er valt nog veel over te mijmeren... sommige dingen verdwijnen geluidloos (waarom staat het avondmaalsstel niet meer op de tafel?). Ik ben het ook lang niet altijd eens met wat er gebeurt. Maar toch:

De Open Hof is door alle jaren heen de plek geworden en gebleven waar ik telkens weer naar toe ga om Gods lof te zingen en te bidden met elkaar.

En niet te vergeten: voor de ontmoeting met elkaar!

Tonnie Ollebek

Tonnie Ollebek is vanaf het prille begin een betrokken en meelevend gemeentelid van De Open Hof. (red.)